
Húsvét III. hete

Szombat

ApCsel 9,31-42 ■ Jn 6,60-69

„Az Egyház egész Júdeában, Galileában és Szamariában békét élvezett, és tovább terjedt. Az Úr félelmében élt és a Szentlélek vigasztalása töltötte el.”

Amint megpróbáltatás volt az üldözés, úgy próbatétel a béke ideje is. Mindkét esetben hűségünk próbájáról van szó: ott a fizikai veszélyeztetettség, itt a világ szellemének való engedés, az elkényelmesedés fenyeget. A külső béke sokszor többet árt, mint az üldöztetés; csak az a fajta béke üdvös, amelynek belülről van meg az alapja, s ez az alap nem más, mint az Úr félelme.

Ez a Szentlélek ajándéka bennünk, és életünk minden eseményét, döntéseinket és tetteinket az utolsó ítélet, az örökkévalóság erőterébe helyezi. Amit esetleg a külső üldöztetés válthat ki bennünk, azt az Úr félelmének Lelke mindennapi kegyelmenként megadja: hogy lássuk, mennyire mulandó ez a világ és annak dicsősége. S ez a félelem, amely nem egyéb, mint az Úrra való szüntelen figyelés, megszabadít minden földi félelemtől. Ez tette erőssé a vértanúkat az üldöztetés idején, s ez mozgatta a szenteket az Egyház békés korszakaiban. Ez az egyetlen egészséges félelem, nem is félelem, hanem inkább a teremtmény bensőséges kapcsolata Urával, Istenével.

Békeidőben külön kell imádkoznunk az istenfélelem ajándékáért. Csak ez az ajándék menthet meg attól, hogy az anyagi jólét, tisztos gyarapodás el ne fordítsa szívünket Istentől, hogy a Szentlélek vigasztalását fel ne cseréljük a világ javainak kétes vigaszával. Éppen az mutatja meg, hogy az Úr félelmében élünk-e, vagy pedig abban a rettegő félelemben, amely az elbukott Ádám ivadékainak öröksége, hogy a Szentlélek vigasztalása átjárja-e szívünket.

Az üldözések közepette nem kétséges, hogy végül is kiben remélhetünk. *„Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak.”* Ha mindenki magunkra hagy is, ha azok is ellenünk fordulnak, akikben pedig bízunk, az Úrban akkor sem csalódunk. Amikor azonban békét élvezünk, könnyen megfélemedezünk erről. Már nem az Úrhoz megyünk örömmel, hálaadásunkkal, kéréseinkkel. Már nem mondjuk: *„Az örök élet igéi nálad vannak”*, hiszen többé nem is érdekel igazán az örök élet, hanem csak az itteni, a földi. Már nem valljuk meg hittal Jézus Krisztust Isten Fiának, ezt a kijelentést csupán a sok-sok teológiai tétel egyikeként kezeljük, amelynek vajmi kevés köze van mindennapjainkhoz. De akkor hogyan várhatnánk, hogy az Egyház tovább terjedjen? Akkor hogyan beszélhetünk egyáltalán keresztény értékekről? Ezek hiteles felmutatása békeidőben is csak az Úr félelmében, az ő uralmának megalkuvás nélkül alávetett élet által sikerülhet.